

Doc. mgr inż. ZYGMUNT OCHAB

W s p o m n i e n i e

o doc. mgr inż. Zygmuncie Ochabie

W marcu 1962 r. zmarł w Krakowie w wieku 57 lat doc. mgr inż. Zygmunt Ochab samodzielny pracownik naukowy Katedry Miernictwa Górniczego Politechniki Śląskiej w Gliwicach i Głównego Instytutu Górnicztwa w Katowicach.

Sylwetka Z. Ochaba łączy się nierozzerwalnie z górnictwem węglowym, któremu poświęcił swój twórczy umysł i sumienną wyteżoną pracę przez całe swoje życie. Po skończeniu gimnazjum w Krakowie w roku 1923 wstępuje na Wydział Górniczy Akademii Górniczej, gdzie od roku 1926 już w czasie studiów pracuje jako asystent w Katedrze Geodezji i Miernictwa Górniczego. Pracę dyplomową z zakresu miernictwa górniczego wykonuje na kop. "Michał" w Michałkowicach i w roku 1932 uzyskuje dyplom inżyniera górniczego i tytuł mierniczego górniczego. Od roku 1934 pracuje jako mierniczy górniczy w Biurze Mierniczym Kopalń Skarbowych w Chorzowie do czasu wybuchu drugiej wojny światowej. W czasie wojny dzieli losy i niedole Polaków pod okupacją hitlerowską i przebywa w Krakowie, gdzie pracuje jako technik i rysownik w jednym z polskich zakładów instalacyjnych. Po wyzwoleniu kraju zgłasza się natychmiast do dyspozycji władz na Górnym Śląsku i od dnia 25 lutego 1945 r. obejmuje obowiązki głównego mierniczego w Chorzowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego w Chorzowie, a następnie w roku 1949 obowiązki głównego mierniczego w nowo powstałym Przedsiębiorstwie Budowy Kopalń w Mikołowie. W roku 1950 przechodzi do pracy w Wyższym Urzędzie Górniczym gdzie do roku 1956 sprawuje funkcję naczelnika Wydziału Mierniczego, a następnie dyrektora Departamentu Miernictwa i Gospodarki Złożem. W czasie swej pracy zawodowej na różnych stanowiskach jako mierniczy górniczy wykonuje na szeregu obiektach Górnego Śląska obserwacje ruchów powierzchni związanych z eksploatacją górnictwem i współpracuje od roku 1948

z Głównym Instytutem Górnicztwa przez czynny udział w Komisji Miernictwa Górniczego i Szkód Górniczych. Jest on jednym z współautorów tymczasowej instrukcji wyznaczania filarów ochronnych dla złóż węgla kamiennego oraz instrukcji dotyczącej pomiarów geodezyjnych ruchów powierzchni. Od roku 1956 wiąże się na stałe z Głównym Instytutem Górnicztwa, gdzie jest do chwili śmierci kierownikiem Pracowni Ruchów Powierzchni. Na tym stanowisku kieruje pracami z zakresu analizy wyników geodezyjnych obserwacji wpływów eksploatacji górniczej na powierzchnię w Zagłębiach Górnego i Dolnego Śląska i przy opracowywaniu wytycznych dla eksploatacji filarów ochronnych. Mając duże zamiłowanie do pracy naukowo-dydaktycznej, zapoczątkowanej w okresie międzywojennym ośmioletnim okresem asystentury na Akademii Górniczej, powraca do tej pracy bogaty w doświadczenia zawodowe w roku 1950 z chwilą uruchomienia studiów górniczych na Politechnice Śląskiej im. W. Pstrowskiego w Gliwicach. Początkowo jako wykładowca potem zastępca profesora a następnie jako docent, jest on współorganizatorem Katedry Miernictwa Górniczego na Wydz. Górniczym, twórczym pracownikiem nauki i wychowawcą młodzieży górniczej. W czasie swej pracy na Politechnice zajmuje się zagadnieniem wpływu na powierzchnię eksploatacji pokładów węgla kamiennego o dużym nachyleniu i ujmując to zagadnienie w swej pracy, która służy za podstawę nadania mu w roku 1955 stopnia docenta.

W czasie pracy na uczelni i w Głównym Instytucie Górnicztwa odbywa podróże do NRD i ZSRR gdzie nawiązuje kontakty z uczonymi tych krajów zajmującymi się zagadnieniami miernictwa górniczego i szkód górniczych.

Był On autorem szeregu ekspertyz z zakresu eksploatacji pokładów węgla pod wartościowymi obiektami, szeregu artykułów w prasie fachowej oraz jednym z autorów "Poradnika Górnik" z roku 1958 i skryptu dla studentów z roku 1954 pt. "Ćwiczenia z geodezji i miernictwa górniczego".

Był członkiem Komisji Miernictwa Górniczego i Szkód Górniczych Państwowej Rady Górnicztwa.

Za zasługi położone dla górnictwa odznaczony został w 1957 r. złotym krzyżem zasługi, a w roku 1961 krzyżem kawalerskim orderu odrodzenia Polski.

Niezwykle koleżeński, skromny i prostolinijny zjednywał sobie serca swych towarzyszy pracy, kolegów i młodzieży studenckiej.

Takim pozostał w naszej pamięci i sercu. Odszedł od nas przedwcześnie znękany długą chorobą. Prace które pozostawił stanowiące poważny rozdział problemów miernictwa górniczego służyć będą do rozwiązywania wielu trudnych zagadnień naszego górnictwa.

Gliwice w październiku 1962 r.

Doc. mgr inż. M. Mrozowski